

Tid end ellers sædvanligt eller overhovedet skulde præskriberes som Sag betragtet. Udvalget har derfor foreslaaet, at Bestemmelsen i Lovforslaget om, at Sag kun kan rejses for et Tidsrum af fem Aar efter Patentets Udfærdigelse, skulde bortfalde. — Til § 25 er der først en Vædring under Nr. 35, som er en ren Redaktionsforandring, men derimod er der under Nr. 36 et Forslag om, at Bestemmelsen om, at Søgemaal, hvorved et Patent paastaas kendt bortfaldet eller ugyldigt, skulle anlægges ved „den kongelige Landsøver- samt Hof- og Stadsret i København,” skal forandres til, at Sagen skal anlægges ved „Patenthaverens eller hans opgivne Fuldmægtigs Hjemting her i Riget.” Udvalget har ikke ment, at der var nogen Grund til at drage Patenthaveren fra hans Bærning i saadanne Sager, og man har troet, at der heller ikke vilde opnaas noget særligt i Retning af ensartet Behandling af Sagerne ved at henlægge dem alle til Hof- og Stadsretten. Derom skal jeg tillade mig at henwise til, hvad der er bemærket i Betænkningen. — Det første af Vædringsforslagene til § 26 under Nr. 37 er en ren Redaktionsændring. Det andet Forslag gaar derimod ud paa, at det andet Stykke skal bortfalde. Det andet Stykke i § 26 gaar ud paa, at „naar et Patent ved Dom er kendt bortfaldet ifølge § 23, kan ingen derefter idømmes Straf eller Erstatning for Indgreb i Patentretten, naar dette er begaaet efter Udløbet af den for Opfindelsens Udøvelse satte Frist.” Men Udvalget har ment, at naar en Patenthaver ikke holder sit Patent i Kraft, naar han unblader at foretage, hvad der er nødvendigt for at holde det i Kraft efter § 23, eller naar det er ved Dom erkendt ugyldigt, skal han overhovedet ikke kunne gøre noget Ansvar gældende selv for den Tid, der er forløben. Det er rimeligt at lade den Virkning følge Unbladelsen af at opfylde Betingelserne for at holde Patentet i Kraft, at der overhovedet ikke længere skal kunne gøres noget Krav gældende fra Patenthaverens Side i saadanne Sager. — Til § 27 er der under Nr. 39 foretaget en forandret Redaktion af det første Stykke. Lovforslaget gaar ud paa, at Sagerne skulle behandles som offentlige Politisager og ikke andet, men det er ikke altid saa gavnligt for en Patenthaver eller for en Mand, der skal sagsøge en anden, at han skal være prisgIVEN til den offentlige Behandling, det vil sige, at hans egen Raadighed over Sagen skal være unddraget ham. Det er den, naar der er Tale om offentlig Behandling. Det er vel bekendt for ham, og det er fuldstændig afgiftsfrit, men naar Sagen ikke har

faaet et for ham gunstigt Udfald i første Instans, er han affaaeren fra at bestemme videre om, hvad der skal foretages med den. Han kan ikke selv appellere, og derfor har Udvalget ment, at det vilde være naturligt at give ham en saadan Ret og give den saaledes, at han maatte have Valget mellem, om han vil have offentlig Politiretsbehandling eller privat Politiretsbehandling. I det sidste Tilfælde vil han faa de samme nedsatte Gebyrer og de andre Fordele, men ved Siden deraf bevarer han sin Raadighed over Sagen, og det har Udvalget ment var saa meget mere naturligt at foreslaa, som en aldeles tilsvarende Regel er foreslaaet i det af Regeringen forelagte Lovforslag om Sagten. — Præskriptionsbestemmelsen i § 27, andet Stykke, om at Straffen og Erstatningen skal bortfalde, „naar Indgrebet ikke paatales inden 3 Aar efter, at det er kommet til Udførelse,” har forekommet Udvalget i visse Tilfælde at være noget for vid, idet det vilde være unaturligt, at den Patenthaver, som længe forinden de tre Aar er kommen til Kundskab om Overtrædelsen, ganske rolig skulde kunne vente med at gøre sin Ret gældende til Slæde for den, som fortsætter Virksomheden i Tro til, at han fremdeles kan gøre det uden Ansvar. Det vilde være til Slæde for denne, idet Erstatningen kunde blive saa meget større, og man har derfor ment, at der burde tilføjes, at Patenthaveren skal anlægge Sagen inden et Aar efter, at det er kommet til hans Kundskab. Denne Bestemmelse foreslaas indsat ved Siden af den videre Bestemmelse om, at han i øvrigt har tre Aar. Hvis han ikke har faaet Indgrebet at vide inden tre Aar, taber han altså sin Ret, naar de tre Aar ere gaaede efter Udførelsen. At § 28 ifølge Vædringsforslaget under Nr. 41 maa bortfalde, vil være en Følge af, at der i Vædringsforslaget under Nr. 39, hvad jeg kunde have bemærket tidligere, foreslaas, at man under den offentlige eller private Politisag kan fordrø den Indsigelse, at Patentet er bortfaldet eller ugyldigt, taget under Paakendelse, for saa vidt Spørgsmaalet om indklagedes Domsfældelse eller Frifindelse beror derpaa. Lovforslaget gaar ud paa, at der eventuelt skal være to Sager, idet der, hvis nogen er sagsøgt for Indgreb i Patentretten enten til Erstatning eller til Straf eller til begge Dele, da skal gives ham, for saa vidt han vil opnaa Frifindelse derved, at Patentet kendes bortfaldet eller ugyldigt, Anstand i Sagen for meget lang Tid, for at en saadan Sag kan anlægges ved et andet Forum, nemlig ved Hof- og Stadsretten. Det ly-